

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 15 października 2020 r.

Pozycja 303

POSTANOWIENIE

z dnia 30 lipca 2020 r.

Sygn. akt Ts 125/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski – przewodniczący

Mariusz Muszyński – sprawozdawca

Leon Kieres,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 6 lutego 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej L.Z.,

p o s t a n a w i a:

uwzględnić zażalenie i nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 sierpnia 2018 r. (data nadania) L.Z. (dalej: skarżący) wystąpił o zbadanie zgodności art. 6 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 300, ze zm.) z art. 67 ust. 1 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 6 lutego 2020 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 13 lutego 2020 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Stwierdził wystąpienie dwu samoistnych przesłanek uzasadniających wydanie takiego rozstrzygnięcia, tj. że zaskarżony przepis nie był podstawą orzeczenia, w związku z którym skarżący wniósł skargę konstytucyjną, a także, że skarżący nie usunął braków formalnych skargi.

3. W zażaleniu z 20 lutego 2020 r. (data nadania) skarżący zarzucił Trybunałowi naruszenie art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK) przez błędne przyjęcie, że podstawą orzekania przez Sąd Apelacyjny w K. nie był zakwestionowany w skardze przepis, a także naruszenie art. 53 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 53 ust. 2 u.o.t.p. TK przez „błędne przyjęcie, iż skarżący nie udokumentował daty doręczenia wyroku oraz nie przedłożył pełnomocnictwa szczególnego do reprezentowania skarżącego”. Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez nadanie

skardze konstytucyjnej dalszego biegu oraz zasądzenie od Skarbu Państwa – Sejmu RP na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny uznał, że postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest nieprawidłowe. Formułując zarzuty przedstawione w zażaleniu skarżący zdołał skutecznie podważyć podstawy odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, a biorąc pod uwagę fakt, że na tym etapie postępowania Trybunał Konstytucyjny bada jedynie istnienie przesłanek formalnych do wniesienia skargi konstytucyjnej, zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

2.1. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że skarga konstytucyjna nie jest oczywiście bezzasadna (art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK), a ustalenie podstawy prawnej ostatecznego rozstrzygnięcia o prawach podmiotowych skarżącego wymaga przeprowadzenia analizy prawnej. Oznacza to również, że spełnienie lub brak spełnienia w niniejszej sprawie wymogu formalnego, jakim jest wskazanie podstawy prawnej ostatecznego rozstrzygnięcia nie jest oczywiste, a w wypadku wątpliwości należało nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg. Ocena – która w niniejszej sprawie nie jest oczywista – czy wskazany przez skarżącego art. 6 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 300; dalej: u.s.u.s.) był podstawą prawną ostatecznego orzeczenia o prawach podmiotowych skarżącego, czy też nie, nie powinna być dokonywana na etapie wstępnego badania spełnienia wymogów formalnych skargi konstytucyjnej.

2.2. Trybunał uznał ponadto, że dowodzenie daty odbioru przesyłki o określonym numerze nadawczym na podstawie wydruku z systemu elektronicznego śledzenia przesyłek operatora pocztowego jest dopuszczalne i bez wątpienia wydruk taki może być pomocny w zwerifikowaniu, kiedy i gdzie przesyłka została nadana i doręczona. Z przedstawionych dokumentów i oświadczeń pełnomocnika skarżącego wynika, że wyrok Sądu Apelacyjnego w K. (sygn. akt [...]) został doręczony skarżącemu 12 lutego 2018 r., a postanowienie Sądu Okręgowego w B. (sygn. akt [...]) zostało doręczone skarżącemu 27 czerwca 2018 r.

2.3. Do skargi konstytucyjnej załączone zostało pełnomocnictwo o następującej treści: „L.Z. (...) ustanawia radcę prawnego B.O. (...) swoim pełnomocnikiem i upoważnia go do sporządzenia oraz złożenia skargi konstytucyjnej w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 grudnia 2017 r. sygn. akt [...]”.

W odpowiedzi na zarządzenie sędziego TK, wzywające m.in. do doręczenia pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej, a także reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, skarżący

nadesłał dokument następującej treści: „L.Z. (...) ustanawia radcę prawnego B.O. (...) swoim pełnomocnikiem i upoważnia go do sporządzenia oraz złożenia skargi konstytucyjnej w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 grudnia 2017 r. sygn. akt [...], a także do reprezentowania w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym”.

Analiza treści pierwszego z powołanych wyżej dokumentów prowadzi do wniosku, że pełnomocnik skarżącego – jak słusznie podniósł w zażaleniu – w dacie złożenia skargi do Trybunału legitymował się pełnomocnictwem procesowym do sporządzenia i wniesienia tego środka. Wykazał ponadto – w piśmie usuwającym braki formalne skargi – udzielenie mu przez mocodawcę pełnomocnictwa także do reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.